

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Farkas T. Csaba Ügyvédi Iroda (fél címe 1., ügyintéző: Dr. Farkas T. Csaba ügyvéd) által képviselt felperes neve(...) felperesnek a Dr. Gyurkó Annamária ügyvéd (...) által képviselt alperes neve(...) alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék által 2018. november 12. napján meghozott 17.P...../2018/8. számú ítélete ellen a felperes által 9. sorszámon, az alperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi a felperest, hogy az illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt 36.000 (Harminchatezer) forint kereseti illetéket fizesse meg az államnak külön felhívásra. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Felek a felmerült másodfokú perköltségüket maguk viselik.

Köteles a felperes az illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 forint perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint a felperes tulajdonát képezi a ... Budapest, P. u. ... földszint alatt található üzlethelyiség, melyben 2000. évtől kezdődően szépségszalon működött kezdetben **PMC**, majd később **PMS** néven akként, hogy a felperes az üzlethelyiséget bérbeadás útján hasznosította, az abban szolgáltatást nyújtókkal az üzlethelyiség meghatározott részei vonatkozásában bérleti szerződést kötött. A felperes mint bérbeadó és az alperes mint bérlő között 2014. március 7. napján 2014. március 10-től terjedő határozatlan időre szóló bérleti szerződés jött létre az üzlethelyiség 14 m² alapterületű ingatlanrészének kozmetikai helyiség céljára történő bérbeadása tárgyában. A bérleti szerződést a felperes 2016. augusztus 30. napján írásban 2 hónap felmondási idővel felmondta. Az üzlethelyiséget 2016. október 15-én vette birtokba majd ezt követően abban felújítási munkákat végzett.

Az alperes 2016. november 3. napján a facebook internetes oldalon **PMS** facebook profilján az alábbi posztot tette közzé:

"Kedves vendégeink! Szalonunk a 9. ker. L. utca-be költözött. A megszokott szolgáltatásainkkal továbbra is szeretettel várjuk a szépülni vágyókat."

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2016. november 3-án a **PMS** facebook oldalán

valótlanul állította, hogy a szalon máshová költözött. Kérte az alperes kötelezését 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Másodlagosan keresetét a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 86. § (2) bekezdés a) pontjára alapítva annak megállapítását kérte, hogy az alperes a sérelmezett facebook posztal megsértette a Tpv. 2. §-ában foglaltakat, e körben tisztességtelen gazdasági tevékenységet folytatott, másrészt valótlan tényt állított, híresztelt, mellyel megsértette, illetve veszélyeztette a felperes jóhírnevét, harmadrészt a vendégekhez olyan tisztességtelen felhívást intézett amely a felperessel fennálló gazdasági kapcsolat felbontását célozta. Kérte az alperes kötelezését a Tpv. 86. § (2) bekezdés e) pontja alapján kártérítés címén 500.000 forint és ennek 2013. november 3. napjától járó késedelmi kamatának a megfizetésére. Harmadlagosan általános kártérítés címén kérte az alperes kötelezését 500.000 forint kártérítés megfizetésére. Az elsődleges kereset tekintetében arra hivatkozott, hogy az alperes állítása valótlan, míg a másodlagos és harmadlagos kereseti kérelem körében azzal érvelt, hogy a felperes a **PMC/Salon** név alatt egy olyan egyedi kereskedelmi nevet hozott létre, amely alapján egyértelműen azonosítható volt a vendégek számára a tevékenységi kör és a helyszín. A vendégkör döntően a felperesi törvényes képviselőhöz köthető, a szalont is ő menedzselte, az alperes vendégkör nélkül érkezett a szalonba. A sérelmezett közlés közzétételével az alperes azt a látszatot keltette, hogy nem ő, hanem a szalon költözik el és zár be véglegesen. E magatartásával a felperes számára jelentős bevételkiesést okozott, amelynek becsült mértékét a felperes 500.000 forintban jelölte meg.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a közlés valós volta kizárja a felperes sérelemdíj iránti igényét. Ezt arra alapította, hogy nem a felperes üzemeltette és működtette a szalont, csak az ingatlant bocsátotta az alperes és a bérlők rendelkezésére bérleti jogviszony keretében. Előadta, hogy a poszt 1 napig volt látható, így még abban az esetben is, amennyiben a kijelentés valótlan lett volna a jogsértés mértéke bagatell. A másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában arra hivatkozott az alperes, hogy a peres felek nem egy piacon tevékenykedtek, így nem voltak versenytársak, a vendégek kizárólag az alperessel kerültek jogviszonyba, a felperes pedig az alperessel állt bérleti jogviszonyban. A harmadlagos kereseti kérelem tekintetében azzal érvelt, hogy nem a bejegyzés miatt kellett a felperesnek újra kiadni az üzlethelyiséget, és az nem az alperes miatt állt üresen, hanem a bérleti szerződés felmondása következtében.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta. Határozatát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdésére, 2:43. § d) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 6:519. §-ára, 6:522. § (1) és (2) bekezdésére, a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK 12. számú állásfoglalására, a Tpv. 2.§-ára, 3.§-ára, 5. §-ára, 86. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) és e) pontjára, a Pp. 3. § (4) bekezdésére, 163. § (2) bekezdésére és 164. § (1) bekezdésére alapította.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes által kifogásolt közlés a felperesre vonatkozó tényállítást tartalmaz, amely a laikus olvasó értelmezése alapján akként volt értelmezhető, hogy a **PMS** költözik el nem pedig a bérlők. Ugyanakkor a **PMS** a felek egyező előadása alapján nem költözött el, kizárólag az ott szolgáltatást nyújtó bérlőkkel szűnt meg a felperes bérleti jogviszonya. Mindezekre tekintettel a felperes által kifogásolt tényállítás valóságtartalma nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság nézete szerint azonban e valótlan tényállítás a felperesre nézve nem sértő, így a jóhírnévhez fűződő joga megsértésének alapjául nem szolgálhat. Erre tekintettel az elsődleges keresetet mint alaptalant - az objektív jogkövetkezmények és a sérelemdíj vonatkozásában is - elutasította.

A másodlagos kereset tekintetében azt hangsúlyozta, hogy a felperes az üzlethelyiséget bérbeadás

útján hasznosította, saját nyilatkozata szerint sem nyújtott a perbeli helyiségben sem kozmetikai, sem fodrász, sem manikűrözési tevékenységet, erre tekintettel a felperes és az alperes nem voltak versenytársak, így a Tptv. 2. §-a szerinti jogsértés nem állapítható meg. A Tptv. 3. §-a szerinti, a felperes által állított jogsértő magatartást szintén nem látta megvalósulni az elsőfokú bíróság így a felperes keresetét e vonatkozásban is megalapozatlannak találta. A Tptv. 5. §-a szerinti jogsértés körében rámutatott, hogy a felperes és az alperes között bérleti jogviszony állt fenn, míg az alperes és a szolgáltatást igénybe vevők között vállalkozási szerződés jött létre. A felperes és a szolgáltatást igénybe vevők között jogviszony nem jött létre, így az alperes tevékenysége nem irányulhatott ennek felbontására sem. Mivel a hivatkozott jogsértő magatartást az alperes oldalán nem látta megállapíthatónak, ezért az erre alapított kártérítési igényt is elutasította.

A harmadlagos kereseti kérelem tekintetében rögzítette, hogy nem bírt relevanciával annak ténye, hogy a vendégkör a felpereshez volt-e köthető, illetve hogy menedzselte-e a szalont, mivel a felperes bevétele kizárólag a fix összegben meghatározott bérleti díjból származott, mely bérleti díjtól a felperes nem az alperes megjelölt károkozó magatartásával okozati összefüggésben esett el, hanem a bérleti jogviszony felmondása következtében. Erre tekintettel az alperes magatartásával okozati összefüggésben a felperesnek elmaradt vagyoni előnyből álló kára nem keletkezett. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes harmadlagos keresetét is elutasította.

A határozattal szemben mindkét peres fél fellebbezett.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását és a kereset szerinti döntés meghozatalát kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalást nem a kísértékű perek szabályai szerint vezette. Az alperes még a harmadik tárgyalás alkalmával is bizonyítási indítványokat terjesztett elő, amelyeknek az elsőfokú bíróság helyt adott annak ellenére, hogy nem nyilatkoztatta a feleket az általános szabályokra való áttérés körében, ez csak a következő tárgyaláson történt meg. Ebből eredően egy hektikus bizonyítás folyt a perben, ami a felperes érdekei ellen történt, és egyúttal az eljárási szabályok lényeges megsértését eredményezte.

Érdemben arra hivatkozott a felperes a fellebbezésében az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában, hogy a bírói gyakorlat szerint a valótlan közlés jogsértést valósít meg annak értékítéletétől függetlenül és mint ilyen megalapozza a jóhírnév megsértésére alapított sérelemdíj érvényesítését. Azon ítéleti indokolás, hogy a valótlan közlés csak akkor keletkeztet sérelemdíj iránti igényt amennyiben az egyben sértő is nem megalapozott, a sértő minősítés ugyanis a valótlan közléssel önmagában megvalósul. Egyebekben a sértő jelleg is egyértelműen megállapítható a perbeli esetben a poszt irányultságát és az összes összefüggést vizsgálva. A per adataival igazolható, hogy a poszt kiírása szándékos volt és az előny szerzésére szolgált. Az olvasókban azt az értékítéletet váltotta ki, hogy a **PMS** más, de megjelenésében és exkluzivitásában lényegesen alacsonyabb színvonalú egységként működik tovább. Ez a hosszú évek alatt felépített gazdasági egységnél jelentős sérelmet valósított meg.

A másodlagos kereseti kérelem tekintetében ismételten azzal érvelt a felperes a fellebbezésében, hogy az üzletmenetet menedzselte, a vendégkör jelentős részét ő biztosította a bérlői számára, így igazoltan a gazdasági élet azon szegmensében volt piaci szereplő ahol az alperes is. Ezt igazolja a perben felmerült valamennyi tanúnyilatkozat, fényképmellékletek, működési engedély és az Artisjus felé fizetendő jogdíj, amit szintén nem a bérlő fizetett. Annak megállapítása tehát, hogy a felek között kizárólag bérleti jogviszony állt fenn amelyből eredően a felperes nem minősülhet az adott tárgykörben piaci szereplőnek ellentétben áll a bizonyítási eljárás adataival a felperes álláspontja szerint.

A harmadlagos kereseti kérelem tekintetében azt hangsúlyozta a felperes a fellebbezésében, hogy

nem kizárólagosan bérbeadói pozícióban gyakorolta a tevékenységét, így nem csak a bérbeadóra vonatkozó jogok illeték és kötelezettségek terhelték a perbeli jogviszonyban. Peradat van arra, hogy az alperest követő bérlő arra tekintettel bérelte ki a munkahelyet, és arra tekintettel határozták meg a felek a bérleti díjat, hogy a **PMS** egy bevezetett szalon, amely jelentős vendégkörrel rendelkezik. A posztot követően azonban több vendégben bizonytalanság alakult ki a szalon létét illetően így érezhető vendégforgalom csökkenés mutatkozott. Mivel azonban a kár mértéke nem volt ítéleti bizonyossággal megállapítható, így a felperes az általános kártérítés szabályainak alkalmazásával kérte azt megállapítani.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó részének részbeni megváltoztatását és az alperes javára járó perköltség összegének 325.000 forintra történő felemelését kérte. Előadta, hogy az eljárás elején csatolta a megbízási szerződését, az abban foglaltaknak a felperes tudatában volt, ennek ellenére nem intézett kérelmet a perköltség mérséklésére így a Pp. 4. §-a alapján az elsőfokú bíróság nem mérsékelhette volna erre irányuló kérelem hiányában az ügyvédi munkadíjat. A magasabb összegű perköltség szükségessége kizárólag a felperes magatartásának köszönhetően merült fel, aki több alkalommal módosította a keresetét, amelyekhez kapcsolódóan újabb előkészítő iratot csatolt. Összességében 4 keresetmódosításra, illetve pontosításra került sor. Az eljárás elhúzódása a felperesi bizonyítási indítványoknak volt köszönhető, amelyek egyike sem támasztotta alá a felperes érvelését. Az ezen tárgyalási napokra vonatkoztatható alperesi perköltség viselésére a Pp. 80. § (2) bekezdése alapján a felperes kötelezhető. Az ügyvédi megbízási jogviszony nem eredmény, hanem gondossági kötelem, emellett nem hagyható figyelmen kívül hogy az ügyvédi munkadíj tartalmazza a jogi képviselő egyéb kiadásait is (utazás, parkolás, egyeztetés, irattanulmányozás, felkészülés). Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg kellőképpen ítéletében, hogy miért alacsonyabb összegben állapította meg az alperes perköltségét, mely összeget vett alapul a számításánál, az ítélet indokolása így hiányos. A hét tárgyalásra és a hat előkészítő iratra állapított meg 150.000 forint ügyvédi munkadíjat, amely alapján olyan alacsony összegű óradíj jön ki, ami rendkívül méltánytalan a ráfordított időre tekintettel is.

A felek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet ellenérdekű fél fellebbezésével támadott részének helybenhagyására irányult.

Sem a felperes fellebbezése, sem az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a jogvita eldöntése által indokolt mértékben lefolytatta, a tényállást az így rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg. Érdemi döntésével és nagyobb részt annak indokaival is a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Törvényszék helyes indokai közül a másodfokú bíróság az alábbiakat hangsúlyozza.

Mindenekelőtt rögzíti, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, az ügy érdemi elbírálására is kiható lényeges eljárási szabálysértést nem látott megvalósulni.

Bár alappal sérelmezte a felperes a fellebbezésében, hogy az eredeti kereset alapján eljáró elsőfokú bíróság a pert nem a régi Pp. VI. részének XXVII. fejezete szabályai szerint folytatta le annak ellenére, hogy a per a kisértékű perek szabályai szerint indult. Ez azonban az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki, mivel a felperes 2018. április 25-ei keresetmódosítását követően a per a Pp. 23. § (1) bekezdés g) a) pontja alapján a Törvényszék hatáskörébe került, így a Pp. 387. § (3) bekezdése értelmében azt az általános szabályok szerint kellett lefolytatni. E törvényi rendelkezés értelmében még azon perbeli jogok és kötelezettségek is, amelyek gyakorlását vagy teljesítését a

kisértékű perek szabályai határidőhöz kötötték az általános szabályok szerint gyakorolhatók, illetve teljesítendőek akkor is ha a kisértékű perek szabályaiban meghatározott határidő már letelt, míg a korábban megtett valamennyi perbeli cselekmény és nyilatkozat hatályos marad. Mindebből kitűnően a felperest joghátrány a Pesti Központi Kerületi Bíróság e mulasztása következtében nem érte, így erre tekintettel nem volt helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének.

A másodfokú bíróság érdemben is helytállónak találta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Helyesen állapította meg az elsődleges kereseti kérelem tekintetében, hogy a kifogásolt közlés egy értékítéllettől mentes tényállítást tartalmazott, amely bár nem teljesen felelt meg a valóságnak, annak tartalma - nevezetesen hogy a szalon elköltözik - nem sértő a felperesre nézve, mivel objektíve sem lehet sértő azon tény, hogy egy szépségszalon más helyre költözik. A szubjektív érzéseken alapuló érdeksérelmek pedig személyiségi jogsérelemként nem értékelhetők. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy az a közlés, mely szerint a szalon a megszokott szolgáltatásokkal az új helyszínen várja vendégeket szintén nem hordoz sértő tartalmat, mivel az alperes a megszokott szolgáltatásokhoz nem fűzte a felperes által állított tartalmat. Mindebből helytállónan következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperes által kifogásolt valótlan tényállítás objektíve nem alkalmas a felperesről hátrányos társadalmi megítélés kiváltására, a szubjektív érzéseken alapuló érdeksérelmek pedig személyiségi jogsérelemként nem értékelhetők.

A másodlagos kereset körében az elsőfokú bíróság által kifejtetteket a Fővárosi Ítéltábla annyiban pontosítja azzal, hogy a Tptv. 2. §-ának kiegészítő jellegét hangsúlyozza. Ez a szabály a másodfokú bíróság eljáró tanácsának töretlen álláspontja szerint akkor alkalmazható, ha a tisztességtelennek állított magatartás külön nevesítetten a törvényben nem fordul elő. A tisztességtelen piaci magatartás általános tilalmát kimondó szabály azt a célt szolgálja, hogy a törvényben tételesen szabályozott típustényállások kereteibe nem sorolható tisztességtelen magatartások elleni fellépés lehetőségét megteremtse. Olyankor alkalmazható tehát, ha a tényállás nem vonható a Tptv. 3-7. §-ainak egyike alá sem

(Fővárosi Ítéltábla 8.Pf...../2017/8.). Mivel a felperes keresetében sérelmezett magatartások a Tptv. 3. és 5. §-aiban meghatározott tényállásokban nyertek megfogalmazást, ezért a keresetet e jogszabályhelyek alapján kellett elbírálni.

A Tptv. 3. §-a értelmében tilos valótlan tényállításával vagy híresztelésével, valamint valós tény hamis színben való feltüntetésével, úgyszintén egyéb magatartással a versenytárs jóhírnevét vagy hitelképességét sérteni, illetőleg veszélyeztetni.

A Tptv. 5. §-a szerint pedig tilos máshoz olyan tisztességtelen felhívást intézni, amely harmadik személlyel fennálló gazdasági kapcsolat felbontását vagy ilyen kapcsolat létrejöttének megakadályozását célozza.

A Tptv. 3. §-ára alapított kereset vonatkozásában értékelte helytállónak a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által a Tptv. 2. §-a körében kifejtetteket. Ennek megállapíthatóságához elsődlegesen a felek versenytársi minőségét kellett vizsgálni. Az elsőfokú bíróság által megállapított ténnyel, mely szerint a felperes és az alperes – tekintettel arra, hogy a felperes az alperes által nyújtott szolgáltatást nem végzett – nem voltak versenytársak a másodfokú bíróság egyetértett, mely tényből okszerűen következtetett arra, hogy a felperes által e körben állított jogsértő magatartás nem volt megállapítható.

A Tpv. 5. §-ára alapította kereset tekintetében kifejtett elsőfokú ítéleti érveket a Fővárosi Ítéltábla szintén osztotta. Helyesen állapította meg, hogy a felperes és az alperes szolgáltatását igénybe vevők között jogviszony nem jött létre, így az alperes tevékenysége annak felbontására sem irányulhatott.

Mindezekből helytállóan következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy jogsértő magatartás hiányában a Tpv. 86. § (2) bekezdés e) pontjára alapított kártérítési igény sem lehet alapos.

A harmadlagos kereset körében az elsőfokú bíróság által kifejtetteket a másodfokú bíróság osztotta, jogi indokainak szükségtelen megismétlése nélkül mindössze visszautal az elsőfokú ítéletnek a harmadlagos kereset vonatkozásában kifejtett helyes indokaira.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezése alapján sem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, sem annak megváltoztatására nem látott lehetőséget.

Alaplatannak találta a másodfokú bíróság az alperes fellebbezését is. Az elsőfokú bíróság a ráfordított munkára, a tárgyaláson eltöltött időre, az elkészített beadványok számára és a tárgyaláson való jelenlétre tekintettel okszerű mérlegelés alapján határozta meg az alperes javára járó ügyvédi munkadíj összegét, amely a 600.000 forintos pertárgyértékre tekintettel az Ítéltábla álláspontja szerint is túlzott mértékben került felszámításra az alperes által.

Észlelte azonban, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti illetékről nem rendelkezett annak ellenére, hogy azt a felperes nem róta le keresetlevelén. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján e tekintetben részben megváltoztatta és kötelezte a felperest az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 36.000 forint kereseti illeték megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése szerint, míg egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Sem a felperes, sem az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint akként rendelkezett, hogy a felek a felmerült másodfokú perköltségüket maguk viselik.

Az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

, 2019. március 28.

. Lesenyi Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.

bíró